

[Aksel Larsen.]

foreslået; det er ganske klart, at det vejer tungt til, når vi skal være med til at afgøre det.

Lad mig så tillade mig at komme med en enkelt bemærkning til statsministeren. Jeg skal i øvrigt ikke bore for meget i det. Jeg har tilladt mig at fremkomme med en udtalelse, som har været offentliggjort i Politiken, hvor jeg gjorde opmærksom på, at dette er noget af en sensation, dels den måde, man fra folketingets side vil løse denne konflikt på, dels dette, at en regering frafalder sine egne ideer og sit eget forslag og betingelsesløst går ind på oppositionens krav og oppositionens forslag. Statsministeren siger dertil, hvis jeg skal tro Politiken:

„Det synes at være undgået Aksel Larsens opmærksomhed, at regeringen ønskede landbrugskonflikten standset, at den ønskede indgreb hurtigst muligt, og at der så vidt muligt stod et enigt folketing bag løsningen. Disse krav bliver nu alle opfyldt.“

Det synes, som om statsministeren gør sig skyldig i visse misforståelser. Regeringen ønskede landbrugskonflikten standset, men den ønskede sikkerhed for, at der først var landbrugskonflikt i en uge. Det var det, regeringen ønskede, og det fastholdt regeringen, og det fastholdt statsministeren også ved afslutningen af debatten under første behandling. Dette sker altså ikke. Regeringen „ønskede indgreb hurtigst muligt“. Det ønskede den ikke; den ønskede ikke indgrebet i dag, den ønskede indgrebet på onsdag; om end den altså ikke ønskede det så langsomt som muligt, så ønskede den dog i hvert fald sikkerhed for, at man ikke skyndte sig for meget. At den ønskede et enigt folketing, kan jeg ikke bestride; det ønskede regeringen formodentligt, men regeringen vidste, før den kom med sit forslag, at det var udelukket, at den kunne få et enigt folketing; den kunne være aldeles sikker på, at socialdemokratiet og socialistisk folkeparti ville stemme mod forslaget om denne voldgiftsavgørelse. Det vidste regeringen på forhånd, og så har det jo ingen hensigt at sige, at man havde det og det ønske, når man vidste, hvordan det lå.

Men jeg erkender naturligvis, at regeringen og regeringspartierne har gjort noget uhyre klogt ved, at de er gået ind for den

enstemmige indstilling, der nu foreligger fra udvalget, så meget mere som det havde været totalt meningsløst, om man skulle lade en konflikt løbe i en uge og derpå træffe en afgørelse.

Når hr. Asger Jensen fra de konservative siger, at hvis vi — altså regeringspartierne — havde lyttet til de røster, der ville have sagen presset igennem i en fart, så ville et så godt resultat ikke være opnået, så må jeg gøre opmærksom på, at dér tager hr. Asger Jensen fejl. Hvis regeringen og regeringspartierne havde været i stand til at lytte til de røster, der lod her i onsdags om, at man, hvis regeringen endelig ville trumfe sin løsning igennem, dog hellere måtte gøre det med det samme end vente 8 dage, ja, så var det i hvert fald bedre end det, regeringen oprindelig tænkte sig, men det bedste havde naturligvis været, om regeringen og regeringspartierne allerede onsdag eftermiddag havde erkendt, at den løsning, der blev foreslået fra oppositionens side — mest tydeligt af hr. J. O. Krag — var den rigtige løsning. Så kunne vi have klaret det i onsdags, så kunne det måske have været ordnet, inden Valborg aften var forbi, men det går altså ikke altid så hurtigt og fornuftigt, som det kunne og burde gå. Jeg forstår godt vanskelighederne ved det, og hovedsagen er jo, at man i løbet af nattens udvalgsforhandlinger nåede til det resultat, vi kender. Så kan i hvert fald oppositionen være tilfreds, fagbevægelsen kan være tilfreds, de arbejdere, der skulle have været ud i en uges konflikt, kan være tilfredse, gartnerne er tilfredse. Hvorvidt landbrugets repræsentanter og hvorvidt landbrugets kompensationsudvalg er tilfreds, det kan jeg naturligvis ikke i den grad udtale mig om.

Jeg kan ikke dy mig for også at sige til hr. Asger Jensen, når han taler om det kompromis, der blev indgået: ja, det kan man jo godt kalde et kompromis, kompromiser kan være mangeartede, men her er det altså sådan, at det er regeringen og regeringspartierne, der helt har forladt deres egne standpunkter, deres egen stillingtagen, deres egne forslag og er gået over på oppositionens. Hvis man ønsker at kalde det et kompromis, så for mig gerne, det sker der ingen ulykker ved. Hovedsagen er, at vi har fået den bedst mulige løsning.

Vi har fået den løsning, at der blev ingen